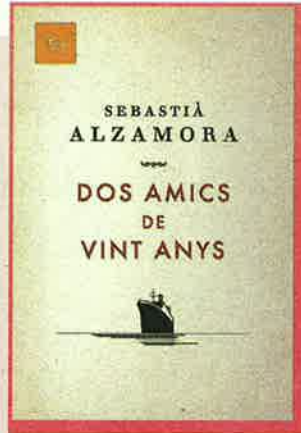

La tria per Andreu Loncà

LA GLÒRIA

El novel·lista Sebastià Alzamora, brillant en la polèmica, ha escrit una *nouvelle* majestuosa: *Dos amics de vint anys*. És bona perquè se sotmet a les lleis de la realitat, tant o més fermes i fortes que les de la fantasia i perquè denota una saviesa verbal enlluernadora. La novel·la compleix amb nota el pas de la maroma de la realitat coneguda, de la imaginada i de la compartida. Pren el punt de vista de Salvador Espriu, esmolat, afinat, un punt arrogant però coneix de fons i expressa amb alegria esbojarrada la manera de ser de Bartomeu Roselló-Pòrcel, la seua ambició intel·lectual, en especial. Tal vegada no gosa trepitjar l'ull de poll de la sexualitat i la nosa inquieta de Déu, del qual pareix que només en parla Unamuno, un fet habitual: Déu i el sexe. Com al doctor Riba, blanc de totes les rialles, mandonguilla erudita en ba-

nyador episcopal, a Bartomeu Roselló-Pòrcel, dinàmic, ben cossat i enjogassat, no se li endevina on té el sexe. Sebastià Alzamora ha escrit una *nouvelle* encantadora sobre l'amistat i sobre l'ambició de dos escriptors joves en l'època de la República. És tan bo que fins i tot se li poden perdonar les bajanades que fa dir a Espriu sobre el Noucentisme. Em sembla brillant la seua intel·ligència lingüística: "un món esbucat i esvaït", així és adjectivat el món de la República i, *last but not least*, l'acabament de la història, amb una continguda emoció: "Sí que hi era al Brull, Amàlia. Hi era encara que tu no m'hi veiessis. De fet, si t'hi fixes bé, encara hi sóc." En el pinyol narratiu de l'obra s'hi narren aspectes del creuer per la Mediterrània de l'estiu de 1933. El novel·lista se'n surt prou airosament, però sempre són

LLIBRES.

Títol: Dos amics de vint anys

Autor: Sebastià Alzamora

Editorial: Proa

emocions de segona o tercera mà. Com a exemple, els sefardites del port de Salònica cridant "Sepharat, Sepharat, Sepharat..." que em sembla que hauria de ser una escena més intensa. La *nouvelle* es llegeix amb gormanderia. En la relectura hi trobes, sobretot, la tristesa i la sorpresa de la mort en la joventut

(Roselló-Pòrcel morí amb 25 anys), cosa que enllaça amb una idea brillant del creuer per la Mediterrània. "No ens servia de res veure tantes ruïnes al nostre pas: no hi vàiem les desferres d'imperis caiguts i de societats abolides, sinó la glòria, aquella glòria que en Tomeu solia invocar i proclamar a cada passa que feia i que nosaltres (...) ens pensàvem veure reflectida i enaltida en aquells rastres de l'antigor que als nostres ulls es convertien en altars celebratoris del goig i el triomf de la condició humana."